

ningen var for stram for byggeriet, måtte det afhjælpes på anden måde end gennem afgifter, der ikke kunne undgå at bringe erhvervslivets omkostninger i vejret. Poul Møller pegede i denne forbindelse på løsningen af det boligpolitiske problem som et vigtigt middel i inflationsbekæmpelsen. Men også en løsning af de forskellige skattepolitiske spørgsmål: skatteomlægningen, proportionalskatten, sambeskatningen og opsparingsproblemerne ville fremme produktionslysten i samfundet og derved virke inflationsbekæmpende.

De foreliggende lovforslag fandt Poul Møller umotiverede i den aktuelle situation, og han måtte fraråde folketinget at vedtage dem.

For *Baunsgaard* (RV) var problemet, hvordan man gennem en kombination af finanspolitik og pengepolitik kunne skabe balance, og dette problem betragtede han som uundgåeligt i et samfund i hastig økonomisk vækst. Man burde ved løsningen af problemet forsøge at opstille en vurdering for hele det kommende finansår. Så man imidlertid frem i det kommende år, fandt man forhold, der gjorde det tvivlsomt, om økonomien kunne holde uden ændringer. Det var således tvivlsomt, om det ville være muligt at undgå en ny pristalsstigning til januar 1966, og under alle omstændigheder skulle den sidste rest af udbetalingerne i henhold til overenskomstforhandlingerne udbetales fra marts 1966. Kunne økonomien holde under dette pres? Vi kunne ikke love, at økonomien kunne styres, medmindre vi havde mod til at få befolkningen til at erkende, at også indkomstudviklingen måtte tilpasses.

Det nuværende omfang af kreditstramningen måtte medføre en nedgang i boligbyggeriet. *Baunsgaard* ønskede ikke boligbyggeriet begrænset, og derfor var han enig i, at der måtte foretages en vis lempelse i obligationsrationeringen for boligbyggeriet. Dette kunne muliggøres ved udgiftsbegrænsninger, hvis det var muligt at finde frem til sådanne. Det måtte man først se på, men man kunne også løse spørgsmålet ved at vedtage nye afgifter eller — som foreslået af Henry Christensen — en ny bunden opsparing. Tidsfaktoren var imidlertid af væsentlig betydning. Det ville ikke være tilrådeligt at vente lige så længe, som man havde gjort det foregående år, men vedtagelse allerede inden jul kunne dog ikke gennemføres med de radikale stemmer.

Aksel Larsen (SF) var i vildrede med begrundelsen for lovforslagene. Der var sagt, at staten skulle have dækning for sine udgifter, men der var også sagt, at befolkningens forbrug skulle begrænses. Hvad angik udgifterne, var det *Aksel Larsen*'s opfattelse, at regeringen var for kneben med investeringer på mange områder, men på andre områder ville der nok kunne spares, f. eks. i forsvarsministeriet.

Fra Nationalbanken var det udtalt, at obligationsrationeringen måtte lempes, da det ellers ville gå galt med byggeriet, men der måtte så gennemføres en finanspolitisk stramning. Det, der imidlertid efter *Aksel Larsen*'s mening var galt, var, at man ikke havde haft nogen